

Egyesületi hírek

vitéz BODNÁR ATTILA
(1923–2008)

Zala megye erdész társadalmának egyik legismertebb, sokak által kedvelt alakja, fél évszázadon át jellegzetes egyénisége távozott közülünk.

1923. február 2-án, Gyertyaszentelő Boldogasszony napján született, Szamosújváron. Ott érettségizett, majd elvégezte Budapesten a Magyar Királyi Honvédelmi Akadémiát, 1944-ben avatták hadnaggyá. A Duna-Tisza közén harcolt a frontvonalon, onnan került Németországba, angol hadifogságba, ahonnan 1946-ban tért vissza. „Fiam ne a szivedre hallgass, hanem az eszedre!” – írta neki édesapja, ezért nem ment haza Erdélybe.

Nagyapja, Binder Bodnár Richárd 1886-ban Selmecen végzett erdőmérnök után, Attila is erdész akart lenni. A Budavidéki Állami Erdőgazdaságnál, Inárcson a csemetekertben fizikai munkásként dolgozott két évet. Kezdekor pénz nélkül fűtetlen szobában lakott, nem volt mit ennie. Az erdész megelőlegezte az illetményfáját és eladta, így juttatta pénzhez első keresetét. Ezt soha nem felejtette el, mindig segített azon, aki segítségre szorult.

Elvégezte az ásatalmi erdészeti szakiskolát, kötelező alföldfásítási gyakorlatra Nyírbátorba helyezték. Onnan került 1951 augusztusában a Nagykanizsai Állami Erdőgazdasághoz, Zsigárdon volt üzemegységvezető egy évtizedig. A hivatalos szervek szándékai ellenére, igaz magyarként és jó gazdaként megőrizte, gondozta a történelmi emlékhelyeket: az Erzsébet- királyi emléktáblát, a Zrínyi-hársat és az Ödön-kutat.

1956 október 25-én Nagykanizsán, a munkástanács és a városi nemzeti bizottság katonai testületének tagjaként, a laktanyák felügyeletével bízták meg, az erdőgazdaság munkástanácsa pedig igazgatóvá választotta. Fegyelmet, rendet tartott fenn mindenhol, igazgatói beosztásáról három nap után lemondott. Forradalmi tevékenységéért nem büntették, de 1957-ben megfosztották hadnagyi rendfokozatától.

1961 után levelezőn elvégezte az erdészeti technikumot, szakelődő, fahasználati műszaki vezető, erdészvezető-helyettes beosztásokban dolgozott, 1983-ban ment nyugdíjba a Nagykanizsa-Északi Erdészettől. Szakszervezeti sportfelelősként szervezte a MEDOSZ sportversenyeket, sokan ismerték országszerte. Ő maga is sportolt, pingpongozott és úszott. Egy tucat évet dolgoztunk együtt. Példát mutatott az erdész életszemlélet, a feladatok határidőre való teljesítése, emberség és betyárbecsület dolgában. Mindig határozottan, katonásan viselkedett, szembenézett bármilyen kihívással, nem hát-

rált meg, és ki tudta vágni magát bármilyen szorult helyzetből. A szolgálatot a magánérdék elé helyezte, de talált módot a kikapcsolódásra is, hangulatot teremtve magával ragadta a társaságot. Emberséges bánásmódját idézik dolgozói, a zsigárdi fák, erdők viselik keze nyomát, őrzik emlékét. Nyugdíjazásakor én köszöntöttem el, élete tanulságát így összegezte: „Csak azt bánom, amit nem tettem meg.” Huszonhárom évvel később ő is rész vett, az én nyugdíjas elköszöntésemen.

1994-ben felülvizsgálták ügyét és rehabilitálták, főhadnagyi, később századosi rangot kapott. 2000-ben az '56-os Vitézi Lovagrend, 2005-ben pedig a Horthy Miklós által alapított Vitézi Rend is vitézzé avatta. 2004-ben megkapta a Ludovika Akadémia gyémántdiplomáját, 2006-ban a forradalom 50. évfordulóján pedig, a Miniszterelnöki Hivatal Szabadság Hőse emlékérmét, a Zala megyei Történelmi Emlékbizottság emlékérmét és Nagykanizsa város Deák emlékérmét. A Honvéd Hagyományörző Egyesület és az '56-osok Országos Szövetsége nagykanizsai szervezetei elnökké választották.

Utolsó óráiban még nótázott egyet családja körében, szülőföldje Erdély dalait énekelte, édesapja és édesanyja nótáját is. Most talán a Tejút csillagósványén, Csaba királyfi-val egyeztetni Erdély sorsát...

2008. július 29-én kísértük utolsó útjára. Ravatalánál a Vitézi Rend tagjai álltak díszőrséget, erdélyi dalok mellett. Búcsúbeszédet Ádám Sándor mondott az '56-osok Országos Szövetsége és a Honvéd Hagyományörző Egyesület nevében. Temetésén részt vettek a Honvéd Hagyományörző Egyesület Országos Elnökségének képviselői, valamint a város polgármestere és helyettese is. A rokonnokon és barátokon kívül elkísérték az elmúlt fél évszázad erdészeti munkatársai közül mindazok, akik tehették...

Iványi Miklós

Frányó Imre (Arany testvér)
(1942–2008)

Egy jó erdész kolléga hagyott itt minket. Tévédtem! Egy kiváló erdész! Egy barát! Kivel 1960-ban együtt kezdtük a gyönyörű szakmát, és barátok tudtunk maradni majd fél évszázadon át.

Közel 50 éven keresztül a gemenci erdők közkatona volt, milyen közkatonának nélkül nincsenek dicső hadvezérek.

1942. május 29-én született Dunaszekcsőn. Szülei földművelésből éltek. Az általános iskolát is Dunaszekcsőn végezte. Utána Sárváron tanult gépészetet, de szíve az erdőhöz húzta, s életét a természet csodálatos művelésével, az erdővel jegyezte el.

1960. április 1-jén került a Dunaártéri Erdőgazdasághoz, ahol kezdetben Alsó-Pörböllyön Kretter Rudi bácsinál gyakornokoskodott, majd Veránkára helyezték, ahol Vári Pali bácsitól könnyen eltanulhatta a kerületvezetés csínját-bínját.

1965-től a pörböllyi csemetekertben dédelgette az erdők utódait...

Közben Szegeden – levelező tagozaton – elvégezte az erdészeti technikumot, 1967 októberében kinevezték a Dusnok melletti Karaszba, ker. vezető erdésznek.

1968-ban kötött házasságot, melyből egy fiú és egy leány született.

1972-ben Csertába nevezték ki ugyan csak kerületvezető erdésznek, ahol 30 éven keresztül nyugdíjba vonulásáig látta el feladatát több, mint becsülettel...

Szerette, nagy odafigyeléssel óvta, védte, ápolta az erdőt...

Különös gondnal végezte a csemeték ültetését, ápolását, sokszor saját kezűleg is.

Volt olyan erdő rész, melyet egyszer sem kellett pótolnia, s ez itt akkor nem volt akármilyen.

A szakmának élt, kemény ember volt, s a munkából adódó gondok miatt sokszor talán nem a higgadság jellemezte, de becsülte, szerette a jó munkáit, kik vizsontszerették...

Mindenkor, mindenkiel – főleg a rászorultakkal – segítőkész barát volt.

Jó humorral áldotta meg a természet, tágabb baráti körben is közismertek voltak a jókedvre derítő csínytevéséi...

Az OEE aktív tagja, a bajai erdészet – munkásokért mindig kiálló – SZB titkára volt.

2002-es nyugdíjba menetele után sem pihent. Vállalkozóként, nem lankadó energiával, fiatalosan ültette, ápolta, kerítette a csemetéket még betegsége kezdetén is.

Megható volt a család, a kollégák, a barátok búcsúja...

Nem volt érzelmentes az sem, ahogy Gemenc – mint Erdő- és Vadgazdaság – köszönte meg az eltöltött évtizedeinek munkáját, nem felejtve: volt az Erdő- és Vadgazdaságunknak egy példás szorgalmú, fáradtságot nem ismerő erdésze, aki sok-sok évtizeden át ápolt, nevelt megannyi csemetét, erdőt, fiatal erdészt szorgalommal, hivatással, szenvedéllyel.

Az sem volt érzelmentes, ahogy – tolmácsolva ugyan – búcsúzott a Gemenc, az élő és az életet hirdető erdő.

Imre! az erdők emlékezni fognak rád! A karasz, majd a csertai erdők, ahol az összes – ma élő – nemesnyáras a Te kezéd munkáját dicséri. S most már csak az utódoknak tudja bizonyítani háláját a sok évtizedes tördésért, gondoskodásért, amit tőled kaptak.

Az élet talán nem más, mint csak egy nagy-nagy álom...Barátom! Álmodd hát tovább álmodat itt, a bajai sírkertben, megfáradt bajai emberek mellett...És most már repülj, szállj, szárnyalj zavartalanul kitűzött céllal felé. Utadon kísérjen végig Gemenc gyönyörűsége. Az egész eddigi életed!

Mi is jövünk utánad! És...találkozunk az örök vadászmezőkön. Ott, ahová soha, semmiféle tudomány nem juthat közel, de ami – talán – minden erdész, vadász túlvilági álma.

Arany testvérünk! Nyugodjál békében e szent bajai anyaföldben

Varga Rudolf